

The Revenge Project стартира през 2000 г. като супер-проект на няколко момчета, подвизаващи се из популярни бургаски групи, някои от тях - вече несъществуващи, други все още действащи (КАРЦЕР, KOROZY, NECROMANCER, DIABOLISM и т. н.). И както често се случва - временните неща стават постоянни, особено когато се оказва че петимата музиканти са намерили точния стил, с който да пожънат никак немалък за родната действителност успех. Успех, който идва след стотици и хиляди часове изморителен труд, себераздаване, обиколки и концертни участия из цялата страна и всички свързани с това перипетии. Но, едно е сигурно - стане ли дума за MaxPain (вокали), Deimoz (китара),

Staffa (китара), Articorse (бас) и Kalhas (ударни) и The Revenge Project - няма почитател на побруталните метъл стилове в България (а и не само на тях), който да не е чувал за бандата и, което не е за пренебрегване - да говори за TRP преди всичко с уважение. Те са делили една сцена със SODOM, BENEDICTION, AMORPHIS, CREMATORY, DESTRUCTION и др.

В края на 2008 г. излезе вторият дългосвирещ албум на The Revenge Project - "Through Blood and Ashes", който е и поводът в навечерието на 2009 г. "Metal Katehizis" да осъществи **истинско** интервю с групата. Казваме "истинско" и го подчертаваме, защото, освен че е взето на живо, то е и не с един, а с няколко члена на бандата - Staffa, Deimoz, MaxPain и Kalhas (Кустев). И разговорът е повече от увлекателен, уверяваме ви...

Metal Katehizis: Защо чакахме "Through Blood and Ashes" повече от 3 години? Кое ви отне най-много време при създаването му?

The Revenge Project: Създаването му отне около една година, тоест, мисленето на парчетата. Оттам нататък започнахме да го записваме, по едно време имахме доста технически проблеми - харддискът изгърмя, програмите се скапваха и т. н. Отделно през това време имахме и участия, което също допринесе за забавянето на албума. В един момент всичко вече беше записано, когато харддискът гръмна - едва-едва успяхме да спасим информацията, която извадихме разбъркана. Следва подреждане наново, писта по писта - лудница. Хубавото е, че не се отказахме.

Горе-долу след толкова време ли да очакваме следващия ви албум?

Определено не. Следващият ще гледаме да го направим колкото се може по-скоро, тоест да го измислим и запишем. Ние вече сме започнали работа върху него, има една почти готова песен и се надяваме, ако няма технически проблеми, ако не 2009-а, то поне 2010-а да сме го реализирали. Планирахме същото и за предния, но така или иначе, не се получи.

Има ли някаква обща концепция, която обединява песните в албума. Концептуален ли е той или напротив?

Албумът не е концептуален, нямали сме такава идея. Може би има връзка между песните, от такава гледна точка, че се говори за чисто човешки неща. Най-общо казано - темите, които засягаме, са общочовешки. Няма политическа или религиозна насоченост, просто текстовете са главно базирани на теми от живота, донякъде абстрактни, но такъв е изказът. Всъщност никога не сме имали намерение да създаваме концептуален албум. Най-вероятно и следващият няма да е такъв.

А кой пише текстовете в този албум?

Текстовете са писани от Staffa, Deimoz, Max Pain също има един текст. Текстът на парчето "Visions" е писан от Боби, който свири в бургаската група Северия. Това носи разнообразие - ако текстовете ги пишеше само един човек, той трудно би успял да избяга от стереотипа си. Когато всеки пише текстове, определено се получава по-различно.

Някои от мненията за новия албум са, че си прилича музикално с дебюта ви. Съгласни ли сте? Какво можете да кажете относно разликата между първия и втория, намерихте ли собствен стил, в който продължавате да работите?

Когато излезе първият албум, на доста хора им хареса факта, че нашият стил е доста интересен - съчетава траш, дет и дори блек метъл по един доста хомогенен начин. Този албум затвърждава

точно тази хомогенност на музициране в тези стилове. Общо взето с този албум затвърждаваме позиции. Според мен разликите между двата албума се откриват с всяко следващо слушане.

А къде записахте новия албум?

Новият албум го записахме в студиото на Astaroth, което този път се помещаваше в нашата репетиционна. На практика, записахме го в репетиционната. Работим отново с човека, направил първия албум - нашия приятел и бивш басист Любомир - Astaroth. Astaroth е човекът, с когото работим най-добре, той е наясно с това, което търсим и знае как да го постигнем. Също така, той свири в TRP доста дълго време и знае какво трябва да се получи. Винаги, когато закъсаме за басист, той е на линия и спасява положението.

А защо това се случва толкова често? Защо басистът се оказва слабото звено?

Не знаем, може би защото на хората отстрани им се струва едва ли не романтично, свириш с група, записваш, концертираш. Когато обаче вникнат в нещата и видят с колко много задължения е свързано това, цялата романтика отива на кино. А защо винаги басистът - просто така се е получило.

Да поговорим малко за обложката на албума, за която имаше доста разностранни мнения. Кой е нейният автори и какво символизира тя?

Разностранни мнения - то е ясно, че както обложката, така може би и албумът няма да се харесат на всички. Обложката е, общо взето, метъл отвсякъде. Не е нещо революционно, а си е точно олдскуул - всеки, който е слушал по-стари банди, от края на 80-те, началото на 90-те, знае, че обложките доста често бяха подобни като замисъл. И понеже повечето в бандата сме олдскуул лица, решихме, че една такава обложка ще бъде подходяща, още повече че се връзва и със заглавието на албума - "Through Blood and Ashes", тоест - откъдето минем, трева не никне, хе-хе. Авторът на обложката се казва Стоян Бараков - това е човекът, с когото работим по нашите клипове. Естествено, има го и моментът, че ако бяхме поработили малко повече върху обложката, можеше да е малко по-различна, но няхаме много време, защото целяхме да издадем албума до края на 2008-а. Но така или иначе, щеше да е в същата насока - това си представяхме, когато сме говорили за обложка на албума. Това, което виждате, е възможно най-близо до нашата идея.

Да поговорим още малко за новия албум. Кой пише музиката на албума, имате ли основен композитор или всички имат равен принос за това?

По принцип Staffa и Deimos пишат цялата музика. Обикновено на репетиция те дават идеите и оттам нататък песента се сглобява и ако има нещо за дооправяне, го решаваме. Аранжиментите са дело на цялата група. Когато някой дойде с идея, всеки от нас, владеейки инструмента си, знае какво трябва да се случи, за да се получи парчето оптимално добре. Така работим по музиката.

Сиреч всеки от групата има свобода да изрази идеите си и да ги включи в парчетата, и нямате определена концепция или лидер, който да налага идеи?

Не, няма такъв.

Имате ли любимо парче от новия албум и съответно - защо точно то?

Не, албумът е направен така, че да се слуша на един дъх. Може би всяко парче допълва следващото. "Through Blood and Ashes" се получи много хомогенен и сме на мнение, че се слуша много по-лесно от предния - "The Dawn Of Nothingness", дори и само заради факта, че новият албум е с времетраене малко над 40 мин., в сравнение с 66-минутния дебют. Той определено ставаше малко труден за слушане накрая, защото 66 минути са си 66 минути екстремен метъл. Според нас тук се получиха по-добре нещата в това отношение.

Тоест, по някакъв начин можем ли да кажем че има развитие не само като музика, а и като зрялост на групата, след като отчитате такива фактори като дължина на албума и други допълнителни неща?

Според нас може да се каже това. Вече имаме известна рутина при правенето на нещата и долу-горе следваме някаква насока, взели сме си поуки.

Доколко важно е това? До каква степен се съобразявате с такива странични фактори?

Факторът, с който се съобразяваме в случая, е просто времетраенето на албума. За един нормален метъл албум над 45 мин. вече идва малко много. Определено това важи в по-голяма сила за екстремните стилове - дет, блек и траш. Там просто над 40 - 45 мин. албуми са рядкост. Явно това е оптималното времетраене за албум, което е поносимо за слушателя. Предпочитаме да направим два албума, отколкото един, който да е 80-минутен и да е труден за слушане.

А имате ли оставени неща като бонус-парчета, които се пускат отделно, няма да се издават в албуми и т. н. - глезотийки за слушателите?

Сега в момента работим по едно парче, което сигурно няма да го има в следващия, а ще излезе самостоятелно под някаква форма. Идеята беше то да влезе в една компилация, която обаче не се знае кога ще излезе. Така или иначе, ние сме решили да направим това парче и ще е нещо като бонус. Компилацията е на един наш приятел - англичанин, Фил Джаксън, той е композитор и текстописец. Идеята е много групи в различен стил да направят парче по негов текст, а той да издаде компилацията и да я промотира в Англия, целейки да популяризира българската музика, за да може да й се даде шанс и евентуално някои продуценти и хора в бизнеса в Англия да обърнат повече внимание, да инвестират и да се получи нещо, някаква колаборация, която определено би била от полза за всички. Още повече, Фил не е случаен човек, работил е с Massive Attack, което въобще не е за пренебрегване! Освен това, текстът, по който работим, не би хрумнал на никой от нас. Доста е интересен и различен, в никакъв случай не можем да кажем, че е слаб или чак толкова далеч от нас... просто е по-различен.

Като стана дума за промотиране, какви са планове ви за промоция на албума, как смятате да го рекламирате? Много хора биха се радвали да ви видят като основна група на национално турне или мини-турне, не само като поддържаща група на големи имена.

В случая нещата опират единствено и само до пари. При положение, че повечето клубове плащат на групите някакъв процент от входа, едно турне идва леко нерентабилно. Не става въпрос за печелене на пари, а просто да си избием разходите. Определено, ако се заемем с това, то ще стане не по-рано от три месеца от настоящия момент. Имаме ангажименти, които, за съжаление, са неотложни, и преди март месец няма да имаме възможност да предприемем турне, както и да свирим толкова често. Ще мислим за това по-нататък, има достатъчно време, за сега приоритетът е издаването на албума. Промотирането му ще бъде основно по медиите.

По какъв начин феновете ще могат да се сдобият с албума? Издавате го сами, какво значи това - ще го има ли в нормалните магазини, по Интернет, за даунлоуд? Разкажете малко повече.

Идеята зад самиздат-а е да се занимаваме с разпространението на албума по какъвто начин намерим за добре, и ако нещо не се получи, вината да е само наша. Предпочетохме да не работим с други хора - опитът показва, че това е доста трудно и определено понякога липсата на комуникация води до доста гафове, както например се случи с предния ни албум и издаването на грешния мастеринг, което в последствие бе коригирано, но така или иначе забави издаването и беше малко

неприятно. Албумът ще го има в специализираните магазини в големите градове в България. Също така ще може да се поръчва онлайн от "Metal Katehizis", "The Other Side", както и от други сайтове. Всички, които проявят желание за разпространение на албума, са добре дошли, могат да се свържат с нас, като пишат на имейл revengeproject@hotmail.com. В момента преговаряме с една фирма за платен даунлоуд, като съвременно ще ъпдейтваме на сайта и на нашия MySpace-профил.

Като стана дума за компилацията за Англия, има ли някакъв интерес от чужди лейбъли, тъй като в последните 4-5 години името на групата буди респект в България - има ли интерес?

Получаваме много имейли, но засега нищо конкретно, нищо, което да си струва. Най-често получаваме одобрения и добри отзиви, но дотам. В днешно време една реализация на албум, като диск, обложка и реклама, не е толкова рентабилна, от гледна точка на това, че музиката основно се разпространява по Интернет, така че фирмите явно повече предпочитат да работят с утвърдени имена и от чисто финансова точка не им се рискува с нови банди. В този ред на мисли, това, че сами си издаваме албума, е един плюс. Ще търсим фирми, които да дистрибутират албума, което за тях е по-лесно, понеже не е свързано с никакви финанси. Дистрибуцията е по-лесно постижима, отколкото една сделка за издаване на албум или на албуми, тъй като, както казах, западните издатели не биха рискували да инвестират.

Кои са вашите концерти, които са ви впечатлили най-силно, в положителен и отрицателен смисъл?

За отрицателно, то е ясно - последният концерт - "Haunted Shores II". Другият разочароващ беше концертът с димките преди две години в "Бекстейдж" в София. Това е най-краткият концерт в историята ни, който трая половин песен.

Кустев: Първи излязох аз. Почувствах нещо вътре в мен, че ме задушава. (смее се) Обаче най-интересното беше, че тръгнах да бягам от барабаните, и чувам, че другите продължават да свирят. Викам си: "Брех, какво става?! Дали да не 'зема да се върна?"

Deimoz: А аз си викам, дали да не 'зема да седна на барабаните, да си довършим концерта. (смях)

Кустев: Та това е един от най-гадните ми спомени.

Staffa: Да, а другият е "Haunted Shores II", който беше направо...

А какво се случи там?

Случи се това, че още преди 22 часа общинските полицаи почнаха да се заяждат. Дойдоха, цъкнаха лампите, почнаха едни проверки и такива глупости. Цялата работа е, че нямаше парички за тях. Не може примерно дискотеките в Морската градина цяло лято да тормозят хората, живеещи наоколо, и да няма никакви проблеми, а един фестивал, който е на закрито, да не може да закъсне с десетина минути. Още повече, когато става въпрос за мероприятие от такъв мащаб, е напълно

нормално да има някакво закъснение. А реално закъснението щеше да е в рамките на 10-15 минути. Общинска полиция можеха да проявят малко такт и да се предотвратят грозните сцени. На косъм се размина да има размирици. Хвърчаха бутилки, имаше и псувни и така нататък.

Staffa: Мощен комунизъм. Не може полицаи да влиза в залата с репликата: "Заради такива наркомани като вас, държавата е на това дередже."

Макс: -Да не говорим, че и охраната не си свърши работата както трябва. Аз ако бях на мястото на организаторите, щеше да има голям скандал - не може стъклена бутилка да хвърчи по главата на Staffa. Подчертавам - стъклена, не такава от минерална вода или пластмасова от бира.

Staffa: Е, те хората малко пообъркаха посоката на хвърляне всъщност. Тя беше за общинарите, но в края на краищата, при създалата се ситуация, всичко излезе извън контрол.

Това означава ли, че въпреки метъл традициите на Бургас и въпреки че сте една от групите, с които градът е известен в страната, можем да считаме, че това е тенденциозно отношение към музиката, която правите?

Абсолютно тенденциозно отношение към метъл музиката въобще. Това си беше точно с цел, по друг начин не може да се обясни. Не ги знам какви са тези горе в общината, но това е пълна глупост.

Макс: Винаги съм си задавал въпроса как живеят тези хора около Морската през лятото, с дискотеките, които дънят денонощно. Това е денонощен тормоз. Просто собствениците си бутат мощни рушвети на общината и всичко е точно.

Staffa: Нали се сещаш, че ако беше някоя певица с големи цици, нямаше да я свалят от сцената. Друг е въпросът, че фестивалът имаше закъснение, защото не можехме да намерим един час шефа на Младежкия, да каже откъде да пуснем трифазния ток.

На какво отдавате слабата посещаемост на феста, в сравнение с първото му издание?

Посещаемостта не беше чак толкова слаба, имаше около 200 човека, което си е добре за подобен фестивал. Вярно е, че по-миналата година имаше повече хора, макар че на този етап точно толкова публика се очакваше. И всичко си беше мирно и кротко преди да се намесят онези, които "си изпълниха дълга".

Като говорим за това, смятате ли, че има някаква възможност някога да се възроди дет-фестът в Бургас?

При всички положения, за едно такова мероприятие се иска разрешение от общината. След този случай и псувните, които отнесоха, едва ли ще има шанс. Както и да е. С оглед на отношението, което демонстрираха, много се съмнявам, че ще позволят даже да се говори за наемане на Летния театър за някакъв фестивал. Освен фестивала "SPIRIT of Burgas", който се очертава като

традиционен, мисля, че друг фестивал в Бургас няма да има. Да се надяваме, че грешим, но шансът е минимален.

Какво е състоянието на българската метъл сцена? Има ли достатъчно групи и достатъчно места за свирене? Кои български групи можете да откриете?

Групи има, места за свирене няма. В последните години проблемът е в липсата на клубове и места за свирене. Групи има, желание за концерти има, не само в Бургас, а и в много други градове, но просто няма места за изява. Реално погледнато, в Бургас няма къде да се свири въобще. Във Варна е "Зона 51" и още едно заведение, а в София наскоро някои се оплака, че или няма места за свирене, или не са достатъчно добри. Просто хората се оплакват от това, че клубовете са прекалено мизерни, с лошо озвучаване, под всякаква критика. Така че при такива места за изява не може да се направи качествено шоу и човек да си изгради мнение за възможностите на българските банди, тъй като изпълнителите на метъл сцената са принудени да се съобразяват с подобни глупави и мизерни условия, с най-различни собственици, които гледат да прецакат музикантите с кофти озвучаване, с пари и такива неща. Не се научиха, че не може да се случи нищо, ако не се създават условия. Примерно, някоя група се е грабнала от другия край на страната, идва и даже няма къде да си остави китарите - седи и кибичи до 12 часа, и накрая не може да изкара дори и за пътни. Така че състоянието на сцената, в този ред на мисли, е плачевно. По-точно, условията са плачевни. Евала на всички, които продължават да се занимават, въпреки всички трудности.

Какво е мнението ви за провелят се през август 2008 г. "SPIRIT of Burgas" и какво очаквате от следващото издание?

Ние даже не знаем дали ще свирим на следващото издание. Малко е рано да говорим, но мисля, че всички останаха много доволни от нас и изявата ни, както и от целия фест като цяло. Ние самите останахме изключително доволни от нашия сет, звукът беше много добър, условията бяха на ниво. Замисълът с различните сцени беше много добре осъществен, тоест сцените не си пречеха една на друга, нямаше мешавица от звуци. Единствено на главната сцена можеше да се постараят повече, но все пак фестивалът се провежда за първи път, и то малко набързо, понеже са планирали да го започнат от 2009 г. Все пак, пропуските и минусите на фестивала не бяха толкова съществени. Смятаме, че "SPIRIT of Burgas" ще се развие и се надяваме, да стане традиционен.

Има ли метъл албуми, които са излезли тази година и са ви направили силно впечатление?

Moonspell, също така новият на Metallica, In Flames. Доста силни албуми.

Кой е най-силният момент в историята на групата?

Най-силният момент? Мислим, че силните моменти тепърва предстоят. Може би концертът със Sodom беше много ключов момент, също така и представянето на първия албум.

А кой е на-хубавият ви концерт, според вас?

Кустев: Лично на мен много ми хареса концертът с Crematory. За самостоятелна изява - на "SPIRIT of Burgas".

Deimoz: Това си беше около час свирене, така че се получи един много добър самостоятелен концерт.

Свирите ли в други групи или странични проекти?

Deimoz: В момента само барабанистът и басистът свирят в странични проекти. Articorse участва в една банда на име Damage Extreme, които взеха участие на "Haunted Shores II", както и в още една, доколкото знам, само че не помня името ѝ. Кустев: Аз свиря в една рокендрол банда, забиваме по кръчми. Свирим само кавъри.

Deimoz: Само чалга.

Кустев: Чалга няма.

Deimoz: Все още!

Кустев: Зависи колко бутнат, хахахаха.

С коя световоизвестна банда бихте искали да сте на турне?

С Madonna (смях). Е, с Metallica, естествено. Бяхме получили предложение за турне с Onslaught, говореше се нещо и за Benediction и Holy Moses, но не се получиха нещата и то, много ясно, заради чисто финансови съображения - не че нямахме желание да го направим. Така че, имало е предложения, но ние сме преценили, че не са достатъчно рентабилни. За едно такова турне всеки от нас трябва да се бръкне по доста пари, и да отдели доста време, също така. Струва си, от гледна точка на емоциите, но има пречки, и то доста.

Има един въпрос за Staffa - кога ще има реюниън на Карцер?

Кустев: Като сложи нови гуми на колата.

Staffa: Някой ден може и да има реюниън на Карцер. Лятно време, като се случи всички да сме в Бургас, винаги посвирваме и си припомняме парчетата, даже миналата година последно свирехме на рождения ден на един приятел, Бабата.

Deimoz: Беше си почти концерт, свиреха доста песни.

Кустев: На БАБА-фест.

Staffa: Иначе, говорили сме си за някое и друго участие, може да се случат нещата. Иначе за нов материал или нещо такова - мисля, че няма да е скоро.

Последни два въпроса: докъде стигат мечтите на The Revenge Project?

Колкото се може по-надалече. Постоянно излизат нови перспективи и не знаем за какво да мечтаем. Реалността към момента надхвърля доста мечтите, които имахме, когато създадохме групата - въобще не сме си представяли, че ще се развият по този начин нещата. Надяваме се, че за в бъдеще възходящата градация ще продължи и може би ще направим още много успешни албуми и концерти, не само в България, а и в чужбина, ще популяризираме името на България и българската метъл сцена доколкото можем. Мечтите на The Revenge Project са свързани с популяризиране на българската метъл музика извън пределите на страната. По-скоро, това са нашите амбиции.

Последни думи, ругатни и наздравци.

Staffa: Ами... наздраве.

Deimoz: Наздраве на всички читатели на "Катехизис"-а, благодарим за проявения интерес...

Кустев: Да се надяваме, че ще ви хареса новият албум.

Deimoz: Надяваме се, че хората ще си купят албума и че ще им се хареса. И да не прекаляват с алкохола по време на слушане, след и преди, 'щото ... не е хубаво. (Към Кустев) Хората се разболяват от алкохол...май.

Кустев: Хората се и оправят. Да се надяваме и аз да съм добре с краката. Наздраве!